

[Formanden.]

„Hvad agter Regeringen, inden Rigsdagsamlingen slutter, at gøre for de Tusinder af flittige og nøjsomme Landbrugere, der uden egen Skyld er kørt fast økonomisk set?

Og hvad agter Regeringen videre under Hensyn til den almindelige finansielle Situation at foretage for at genrejse Landbrugets Økonomi og Købekraft, der er den uundværlige Basis for enhver produktiv Merbeskæftigelse? “

Den første Sag paa Dagsordenen var:

Fortsættelse af anden Behandling af:

- a) Forslag til Lov om Hærens Ordning og
- b) Forslag til Lov om Søværnets Ordning.

Forhandlingerne genoptoges.

Forsvarsministeren (Alsing Andersen):

De ærede Medlemmer Hr. Hartel og Hr. Oluf Pedersen havde i de Bemærkninger, de gjorde i Gaar, ikke noget nyt at fremsætte over for mig, og der var i Virkeligheden ikke noget, der kræver Svar fra mig i Dag.

I det store og hele kan man sige det samme om de Bemærkninger, det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen gjorde. Han søgte dog ligesom at finde noget nyt, idet han hævdede, at Socialdemokratiets Standpunkt i Øjeblikket var der ikke ret mange af Partiets Medlemmer, der kendte noget til, og at Socialdemokratiets Kongres ganske vist havde vedtaget at stille Afrustningsforslaget i Bero, men i øvrigt ikke havde givet særlige Bemyndigelser eller Direktiver. Det er en fuldkommen Misforstaaelse af det ærede Medlem; vor Partikongres vedtog ikke alene at stille Afrustningsforslaget i Bero, men gav ogsaa udtrykkelig i Resolutionen Rigsdagsgruppen og Hovedbestyrelsen Bemyndigelse til at administrere den Ordning, vi hidtil havde haft, og derudover at overveje og gennemføre Ændringer til den paagældende Ordning for at gøre den mere hensigtsmæssig, og det er det, der sker ved de Lovforslag, vi behandler i Dag. De Bemærkninger, det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen kom med, var derfor fuldkommen ved Siden af Kendsgerningerne. I øvrigt vil jeg sige til det ærede Medlem, at han ganske kan spare sig Ulejligheden med at ville være Sjølesørger for Medlemmerne af Det socialdemokratiske Parti paa dette som paa andre Omraader.

Det ærede Medlem Hr. Brorsen brugte i Gaar ligesom ved første Behandling en

væsentlig Del af sin Taletid til at tale om Socialdemokratiets Stilling i Fortiden, og i Udvalgets Betænkning har det ærede Medlem ligeledes skrevet en Del herom. Det skal jeg ikke protestere imod, men jeg maa tilføje den Bemærkning, at hvis det ærede Medlem og hans Partifæller har Indtryk af, at de ved til Stadighed at føre denne Tale, navnlig naar det sker i den næsten bebrejdende Tone, som det ærede Medlem anvendte, kan erhverve sig et Aktiv, de kan leve højt paa i den kommende Tid, saa tror jeg, de ærede Medlemmer tager fejl; de vil meget snart opdage, at det er en mager Kost, de søger at leve paa, at der er forbi-stret faa politiske Vitaminer i den.

Det ærede Medlem fordybede sig saa i den Korrespondance, der havde været mellem det ærede Medlem og mig. I og for sig havde jeg ikke tænkt at gøre meget ud af denne Korrespondance under denne Forhandling, men efter at jeg har set det ærede Medlems ejendommelige Fremstilling i Udvalgsbetænkningen og hørt hans tilsvarende Bemærkninger her i Gaar, forstaaer jeg, det er noget, der ligger det ærede Medlem meget paa Sinde, og jeg skal derfor heller ikke afholde mig fra at gøre nogle Bemærkninger derom. Det ærede Medlem sagde — det kan det ærede Medlem jo ikke komme bort fra —, at han havde rettet en Henvendelse til Regeringen med Forespørgsel om, hvorvidt Regeringen vilde forhandle paa et nærmere angivet Grundlag. Lad os da holde fast paa dette, at Tilmørelserne er gjort af Partiet Venstre. Dernæst sagde det ærede Medlem, at saa havde jeg svaret, at Regeringen var rede til Separatforhandlinger med Venstre. Ja, hvilket skrækkeligt Ord! som allerede Lejtnant von Buddinge i sin Tid sagde. Jeg har Indtryk af, at det er saadan et Ord, der forfølger det ærede Medlem, og som han ved enhver Lejlighed baade skriftligt og mundtligt maa have taget Afstand fra, dette forfærdelige Ord „Separatforhandlinger“. Det ærede Medlem rystede jo formelig endnu i Gaar her paa Talerstolen ved Tanken om den dødelige Fare, han havde været ude i, og viste med alle Tegn paa Forargelse Tanken om Separatforhandlinger mellem Venstre og Regeringen og Regeringspartierne fra sig. Han bedyrede Gang paa Gang, at det aldrig havde været Tanken med denne Henvendelse til Regeringen at komme ind i Separatforhandlinger, og han gjorde det saa ofte i dette korte Afsnit af sin Tale, at hans Bedyrelser og Benægtelser var lige ved at blive et Indicium imod ham. Det ærede Medlem havde aldrig tænkt sig at